

ε. Όκτώ Κείμενα προβληματισμοῦ καὶ Ἐρωτηματολόγιο.



ς. Αναμνηστική κάρτα ἀμφίπλευρος.



ζ. Σελιδοδείκτης ἀμφίπλευρος.



η. Τὰ δύο Ποιήματα σὲ DVD.



θ. Ἡ 5η Πανελλήνια Συνάντηση Νέων σὲ DVD.



ι. Σημειωματάριο και στυλό.



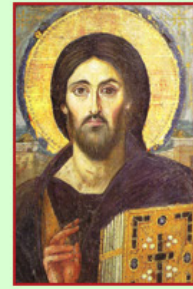
ια. Ημερολόγιο 2016.



• Σωκράτης (ο) [-η κ. -άτους] 1. αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος (470/469-399 π.χ., ο οποίος θεμελίωσε την επαγωγική και τη μαθητική μέθοδο, δίδαξε μόνο προφορικά, εμπλουτίζοντας και εμπιστοσύνη στην διαλεκτική και οριστικοποίησε τη στροφή της φιλοσοφίας από τη φύση προς τον άνθρωπο, και την ανθρωποκεντρική θεώρηση του κόσμου)



Ο ΣΟΦΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝ ΝΑ ΕΧΩΜΕΝ ΠΑΝΤΟΤΕ ΩΣ ΓΝΩΜΟΝΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΜΕΙΣ



• Μίαν ημέραν, εκεί που ο μεγάλος αρχαίος Έλλην φιλόσοφος Σωκράτης έκανε τον περίπατόν του εις την Ακρόπολη, συνήντησεν κάποιον γνωστόν του, ο οποίος του άνεκοίνωσεν ότι έχει να του ειπή κάτι πολύ σημαντικό, που ήκουσεν, διὰ κάποιον από τους μαθητάς του. . . . #



• Ο Σωκράτης του είπεν ότι θα ήθελεν, πριν του ειπή τί είχε ακούσει, να κάνουν τον έλεγχο της "τριπλής διώλισεως".

"-Τριπλή διώλισις;"

ήρώτησεν με άπορίαν ο γνωστός του. . . . #

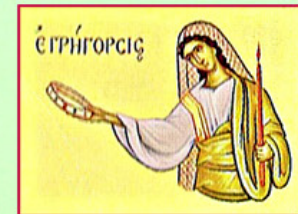
-Ναί, πριν μου ειπείς τί άκουσες διὰ τον μαθητήν μου, θα ήθελα να καθήσωμε διὰ ένα λεπτόν να φιλτράρωμεν αυτό, που θέλεις να μου ειπής. . . . #

• -Το πρώτον φίλτρον είναι αυτό της αληθείας. ✓

Είσαι λοιπόν έντελώς σίγουρος ότι αυτό που πρόκειται να μου ειπής είναι αλήθεια; . . . #

-Ε... όχι ακριβώς, άπλά το ήκουσα όμως και...

-Μάλιστα, άρα δεν έχεις ιδέαν, αν αυτό που θέλεις να μου ειπής είναι αλήθεια ή ψέματα. . . . #



• -Άς δοκιμάσωμε τώρα το δεύτερον φίλτρον, αυτό της καλωσύνης. ✓

Αυτό που πρόκειται να μου ειπής διὰ τον μαθητήν μου είναι κάτι καλό; . . . #

-Καλό; Όχι το αντίθετον μάλλον...

-Άρα, ευνέχισεν ο Σωκράτης, θέλεις να ειπής κάτι κακόν διὰ τον μαθητήν μου αν και δεν είσαι καθόλου σίγουρος ότι είναι αλήθεια. . . . #



♦ Ο γνωστός του έσκυψε το κεφάλι από έντροπήν και άμηχανίαν. . . . #

-Παρ' όλα ταύτα, ευνέχισεν ο Σωκράτης, ήμπορείς ακόμα να περάσης τον έλεγχο, διότι υπάρχει και το τρίτον φίλτρον. . . . #

• Το τρίτον φίλτρον της χρησιμότητος. ✓

Είναι αυτό που θέλεις να μου ειπής διὰ τον μαθητήν μου κάτι που ήμπορεί να μου χρησιμεύση εις κάτι; . . . #

-Όχι δεν νομίζω...



-Άρα λοιπόν άφού αυτό που θα μου ειπής, δεν είναι ούτε αλήθεια, ούτε καλόν, ούτε χρήσιμον, διατι θα πρέπη να το άκούσω; . . . #

• Ο γνωστός του έφυγεν έντροπιασμένος, έχων πάρει ένα καλόν μάθημα... . . . #



+ Μήπως είναι καιρός να εφαρμόζωμεν και μείς αυτό το σοφόν κριτήριον εις την ζωήν μας; . . . #





Ἐσπρωξε τὴν γυναῖκα του γιὰ νὰ σωθεῖ αὐτὸς ἀπὸ τὸ βυθισμένο πλοῖο

Ἀλλὰ ἡ πραγματικότητα ἦταν πολὺ διαφορετική...

Μία Δασκάλα ἀποφάσισε νὰ διηγηθεῖ στὰ παιδιὰ τῆς τάξης μία ὠφέλιμη ἱστορία:



«Ἐνα κρουαζιερόπλοιο ἄρχισε νὰ βουλιάζει στὴν θάλασσα καὶ ἔπρεπε ἄμεσα νὰ ἐκκενωθεῖ... Ἐνα ζευγάρι ἔτρεξε γρήγορα πρὸς τὶς σωσίβιες λέμβους... Ὅταν ἔφτασαν ὁμως, εἶδαν ἔντρομοι ὅτι ὑπῆρχε χῶρος γιὰ νὰ σωθεῖ μόνο ἓνα ἄτομο... Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν στιγμή, ὁ ἄνδρας ἔσπρωξε τὴν σύζυγό του καὶ πρὶν νὰ προλάβει ἐκείνη νὰ ἀντιδράσει, πήδηξε μέσα στὴν βάρκα... Τότε ἡ γυναίκα του, ἀπὸ τὸ πλοῖο ποὺ βυθιζόταν, ἐφώνησε στὸν σύζυγό της μία φράση...».

Ἡ Δασκάλα σταμάτησε τὴν ἀφήγησή της, ἐγύρισε πρὸς τὴν τάξη καὶ ρώτησε τὰ παιδιὰ:

«**Τί νομίζετε ὅτι τοῦ φώναξε;...**».

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μαθητὲς ἀuthόρμητα ἀπάντησαν, ὅτι ἡ σύζυγος ἐφώνησε:

«**Σὲ μισῶ!...** Δὲν τὸ περίμενα ποτὲ αὐτὸ ἀπὸ σένα... Νόμιζα ὅτι με ἀγαποῦσες...».

Ἡ Δασκάλα πρόσεξε ἓναν μαθητὴ, ὁ ὁποῖος ἦταν συνέχεια σιωπηλός. Τὸν ἐρώτησε τί πίστευε ὅτι φώναξε ἡ σύζυγος... Καὶ αὐτὸς τῆς ἀπάντησε:

«**Κυρία νομίζω ὅτι τοῦ φώναξε: - Νὰ προσέχεις τὸ παιδί μας...».**

Ἐκπληκτὴ ἡ Δασκάλα τὸν ἐρώτησε:

«**Ἐχεις ἀκούσει ξανὰ αὐτὴν τὴν ἱστορία;...**».

Τὸ ἀγόρι ἐνευσσε ἀρνητικά:

«**Ὄχι, ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν ποὺ εἶπε καὶ ἡ δική μου μητέρα στὸν πατέρα μου, λίγο πρὶν πεθάνει ἀπὸ τὴν ἀρρώστια της...».**

Ἡ Δασκάλα γύρισε πρὸς τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή:

«**Ἡ ἀπάντησή εἶναι σωστή...».**

«**Τὸ πλοῖο τελικὰ βυθίστηκε καὶ ὅλοι ὅσοι δὲν κατάφεραν νὰ ξεφύγουν ἀπέθαναν... Ὁ ἄνδρας ἐπέστρεψε στὸ σπίτι καὶ μεγάλωσε τὴν κόρη του μόνος του... Πολλὰ χρόνια ἀργότερα, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα της, ἡ κόρη τους βρῆκε τὸ Ἡμερολόγιό του καὶ διάβασε ὁλόκληρη τὴν ἱστορία... Ανακάλυψε ὅτι ἡ μητέρα της, λίγο πρὶν νὰ ἐπιβιβασθεῖ στὸ πλοῖο, εἶχε διαγνωσθεῖ μὲ μία ἀνίατη ἀσθένεια... Τὴν κρίσιμη στιγμή, ὁ πατέρας ἔκανε αὐτό, τὸ ὁποῖο πίστευε ὅτι ἦταν σωστό... Ὅχι γι' αὐτόν... Ἀλλὰ γιὰ τὴν κόρη τους.**



«**Ἦθελα τόσο νὰ μείνω μαζί σου στὸ πλοῖο ἀγαπημένη μου... Ἦθελα νὰ πεθάνουμε μαζί... Ἀλλὰ γιὰ χάρη τῆς κόρης μας, ἐπέλεξα νὰ σὲ ἀφήσω μόνη...»**, ἔγραφε στὸ Ἡμερολόγιό του».

Τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ εἶναι περίπλοκα... Πολλὲς φορές εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τὰ κατανοήσεις.

Εἶναι ἀστοχία, δηλαδή ἀμαρτία, νὰ ἐπικεντρώνεται κάποιος μόνο στὴν ἐπιφάνεια καὶ νὰ κρίνει τὸν ἄλλον χωρὶς νὰ προσπαθήσει πρῶτα νὰ κατανοήσῃ τις πράξεις του.





«DIEM PERDIDI»



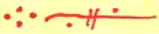
B1



- Θα τολμούσα να πω ότι όλη η ουσία της ανθρώπινης ζωής συγκεντρώνεται στις πιο πάνω λατινικές λέξεις της επιγραφής:



«**Diem perdidit**». «Έχασα την ημέρα».


- Λέγεται πως τις είπε ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Τίτος όταν πέρασε μια μέρα χωρίς να κάνει μια αγαθή πράξη. Δεν μπορώ να ελέγξω την ακρίβεια της πληροφορίας. Μου προξενεί όμως εντύπωση ότι η ιστορία διέσωσε αυτές τις δυο λέξεις με όλο τους το βαθύ νόημα... 

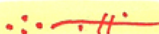


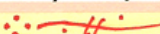
- Και όπως φιλοσοφούσα απάνω στο νόημά τους θυμήθηκα μια ιδιαίτερη προσωπικότητα του εικοστού αιώνα. Πολλοί εχακτήρισαν αυτόν τον άνθρωπο «τυχοδιώκτη της αγάπης» και άλλοι «άνθρωπο που αγκαλιάζει τους λεπρούς». Είναι ο παγκοσμίως γνωστός εργάτης της αγάπης και της θυσίας Ραούλ Φολλερώ. Ο Φολλερώ αγωνίστηκε σ' όλη του τη ζωή για να μην πει ποτέ τις λέξεις:

«**Diem perdidit**».



- Συμβουλευόντας τους νέους ο Φολλερώ γράφει: «Η μεγαλύτερη δυστυχία που μπορεί να σας βρει είναι να μη γίνεστε χρήσιμοι σε κανέναν...». 

- Σκέφτηκα ξανασκέφτηκα αυτή την παράξενη ρήση. Είπα: «Στη ζούγκλα του άκρατου υλισμού και των ηθικών ανατροπών που ζούμε πόσο χρήσιμοι θα γίνουν οι νέοι; Και όχι μόνο οι νέοι. Αλλά κάθε ηλικία. Ιδιαίτερα ο κάθε πιστός χριστιανός. Τι μπορεί κανείς να προσφέρει; 

- Ξανασκέφτηκα, όμως, και είπα: «Ο Φολλερώ αγκάλιασε τους λεπρούς». Έκαμε το παν για την θεραπεία τους. Φρόντισε να εξαφανιστεί η λέπρα. 

- Το ίδιο καλείται να πράξει και κάθε χριστιανός. Να κάμει το παν για να καθαρισθεί η κοινωνία από την ηθική λέπρα. Αυτό είναι το ένα. Το άλλο είναι να απλώσει το χέρι του στον κάθε πεινασμένο άνθρωπο και να του δώσει έστω κι ένα «δίλεπτο». Ο Χριστιανός είναι μιμητής του Χριστού που

«δήλθεν ευεργετών...». 



- Είναι μακάριος ο άνθρωπος που πριν κοιμηθεί το βράδυ ΔΕΝ θα πει:

«**Diem perdidit**».

«Έχασα την ημέρα». 



Ἡ συγχωριανὴ πού ἔγινε ξαφνικὰ ὁ «πλησίον»



Σὲ **κάποιο** ἐπαρχιακὸ χωριουδάκι, τὴν ἐποχὴ τοῦ Α' Παγκόσμιου καὶ τοῦ Ἐμφυλίου Πολέμου στὴν Ρωσία, μία νέα γυναίκα, εἴκοσι ἑπτὰ περίπου ἐτῶν, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ξεφύγει ἐγκαίρως καὶ ἔμεινε κρυμμένη, προσπαθώντας νὰ σώσει τὶς ζωὲς τῶν παιδιῶν τῆς καὶ τὴν ἰδική τῆς. Ὁ ἄνδρας τῆς ἦταν μὲ τὸν στρατό πού εἶχε ἀποχωρήσει.

Πέρασε μιά ἡμέρα καὶ μιά νύκτα μεγάλου τρόμου, ὥσπου τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης ἡ πόρτα τοῦ κρυψώνα τῆς ἀνοίξε καὶ μιά συγχωριανή, στὴν ἡλικία τῆς, μπῆκε μέσα. Ἦταν ἀπλή, χωρὶς κάτι τὸ ξεχωριστὸ στὸ παρουσιαστικὸ τῆς.

Τῆς εἶπε: «Σὲ ἀνακαλύψανε, καὶ θὰ ἔρθουν ἀπόψε νὰ σὲ σκοτώσουν... Πρέπει νὰ φύγεις...». Ἡ μητέρα κοίταξε τὰ παιδιά τῆς καὶ εἶπε: «Καὶ πού νὰ πάω;... Πῶς μπορῶ νὰ φύγω μὲ αὐτὰ ἐδῶ τὰ παιδιά; Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ περπατήσουν πολὺ μακριὰ οὔτε γρήγορα γιὰ νὰ γλιτώσουμε».

Καὶ τότε ἡ συγχωριανὴ ἔγινε ξαφνικὰ ὁ «πλησίον» μὲ ὅλη τὴν εὐαγγελικὴ σημασία τῆς λέξης...

Πλησίασε τὴν μητέρα καὶ χαμογελώντας τῆς εἶπε: «Δὲν θὰ σὲ ἀκολουθήσουν, γιατί θὰ μείνω ἐγὼ στὴν θέση σου...». Ἡ μητέρα θὰ πρέπει νὰ εἶπε: «Μὰ θὰ σκοτώσουν ἐσένα...». Καὶ ἡ ἄλλη νὰ ἀπάντησε: «Ναί, μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω παιδιά... Ἐσὺ πρέπει νὰ γλιτώσεις...». Καὶ ἡ μητέρα ἔφυγε... Ἡ νεαρὴ συγχωριανὴ τῆς ἔμεινε στὴν θέση τῆς. Τὴν ἔλεγαν Ναταλία...

* * *

Δὲν θέλω νὰ προσπαθῶ νὰ φαντασθῶ τί συνέβη ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Θὰ ἤθελα ἀπλῶς νὰ ἐπισημάνω μερικὲς ὁμοιότητες... Ἐπεφτε τὸ βράδυ, κρύο, ὑγρὸ καὶ σκοτεινὸ. Αὐτὴ ἡ νεαρὴ γυναίκα μόνη χωρὶς νὰ περιμένει ἀπὸ κανέναν τὸ παραμικρὸ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θάνατο, πού σὲ λίγο θὰ ἀντιμετώπιζε χωρὶς φανερὸ λόγο. Ἦταν νέα, ὑγιὴς καὶ κανεὶς δὲν τὴν κυνηγοῦσε.

Θυμηθεῖτε τὸ Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν... Ὁ Χριστὸς μας στὴν Ἀγωνία Του πρὸ τοῦ Πάθους γιὰ τὴν ἰδική μας σωτηρία... Οἱ Μαθητὲς Του καθεύδουν, δὲν εἶναι δίπλα του...

Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκόνα: Ἡ Ναταλία σὰν τὸν Χριστό... Ἡ Ναταλία θὰ πλησίασε κάμποσες φορὲς τὴν πόρτα καὶ θὰ σκέφτηκε: «Δὲν ἔχω παρὰ νὰ τῆς δώσω μίαν νὰ ἀνοίξει καὶ ἀμέσως θὰ πάσω νὰ εἶμαι κάποια ἄλλη... Θὰ ξαναγίνω ἡ Ναταλία πού δὲν ἔχει καταδικασθεῖ σὲ θάνατο...». Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκανε...

Μποροῦμε νὰ φαντασθοῦμε τὴν ἀγωνία τῆς, ἂν θυμηθοῦμε τὸν Ἀπόστολο Πέτρο στὴν αὐλὴ τοῦ Καϊάφα... Ἀπὸ τὸν φόβο του ἀρνεῖται μὲ ὄρκο τὸν Διδάσκαλο τρεῖς φορὲς ἐνώπιον τῆς παιδίσκης...

Καὶ ἡ Ναταλία θὰ μποροῦσε νὰ ἔχει ὑποκύψει καὶ νὰ εἶχε πεῖ: «Δὲ θὰ πεθάνω... Θὰ πάω νὰ φύγω...». Ὅμως δὲν τὸ ἔκανε. Ἡ νεαρὴ γυναίκα, γύρω στὰ τριάντα, παρέμεινε... Καὶ θυσιάσθηκε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν θέλησή τῆς, γιὰ νὰ ζήσει ἡ μητέρα καὶ τὰ παιδιά τῆς.

Καὶ ἴσως θὰ ἀναρωτήθηκε μήπως ὁ θάνατός τῆς ἦταν μάταιος... Καλὰ καὶ ἄξια νὰ πεθάνει κανεὶς γιὰ νὰ σώσει μίαν γυναίκα καὶ τὰ παιδιά τῆς... Ἀλλὰ τί θὰ γινόταν ἂν τελικὰ τὴν ἔπιαναν καὶ τὴν σκότωναν καὶ ἐκεῖνη;

Ἀλλὰ ἡ Ναταλία δὲν ἔλαβε ἀπάντηση... Θὰ μποροῦσα νὰ τῆς πῶ σήμερα ὅτι ἡ ἄλλη σώθηκε καὶ πῶς τὰ παιδιά τῆς εἶναι πάνω ἀπὸ πενήντα ἐτῶν... Θὰ μποροῦσα νὰ τῆς πῶ καὶ ἄλλα πού δὲν τὰ ἔμαθε ποτὲ –γιατί ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐκτελέστηκε...



Ἡ ἀξία τῆς εὐσπλαχνίας

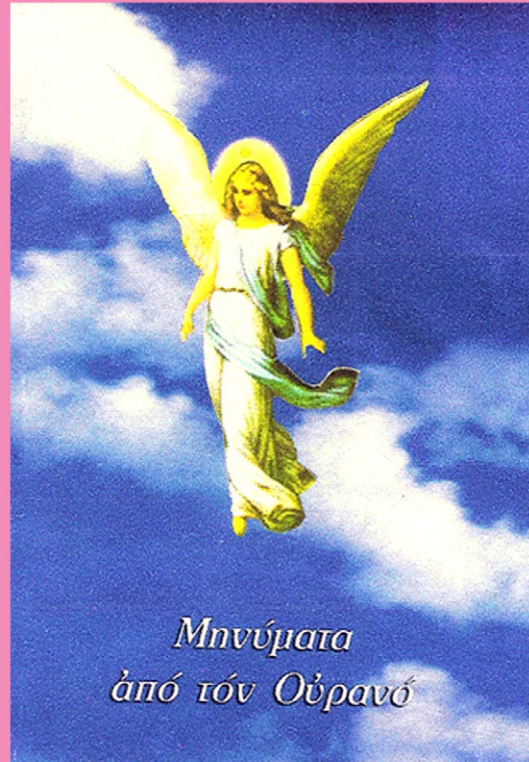
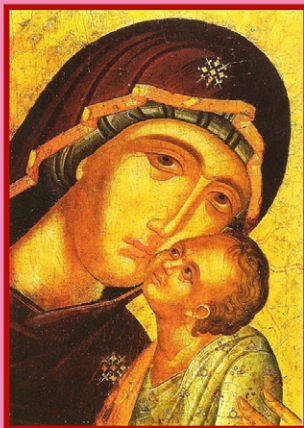


Σ' ἓνα πεδινό χωριουδάκι τῆς Ναυπάκτου στά χρόνια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς, ζοῦσε μιά οἰκογένεια, πού ἦταν φημισμένη γιά τή θεοσέβειά της καί τή φιλοξενία της. Ἀυτή ὁμως πού ὑπερεῖχε ἀπ' ὄλους τούς ἄλλους σπὴν εὐσπλαχνία καί σπὴν κρυφὴ ἔλεημοσύνη, ἦταν ἡ μητέρα τῆς οἰκογένειας, ἡ “κυρά-Σμαραγδῆ”.

Ἀυτή, σ' ἐκεῖνα τὰ δυστυχισμένα χρόνια τῆς πείνας καί τῆς ἀνέχειας, δέν ἔπαυε κρυφά νά ἔλεεῖ τούς πάντες. Τό κελλάρι τοῦ σπιτιοῦ, πού ἦταν ἀπ' τό Θεό εὐλογημένο καί πάντα γεμάτο, ἦταν σπὴ διάθεση ὄλων τῶν φτωκῶν συγγενῶν. Τούς εἶχε δώσει τό δικαίωμα νά ἔρχονται νά παίρνουν ὄ,τι τούς ἔλειπε, χωρίς νά ρωτᾶνε ποτέ! Ὅπου ἄκουγε ὅτι κάποια γυναῖκούλα γέννησε τό παιδάκι της κι ἦταν λεκῶνα, κι ἐπομένως εἶχε ἀνάγκη θρεπτικῆς τροφῆς, ἔκανε τό ἐξῆς: Κάτω ἀπ' τὴν ποδιά της ἔκρυβε κανένα αὐγό, τυρί, καμιά μπουκάλα γάλα, καί πήγαινε κρυφά-κρυφά τή νύχτα σπὴ τῆς νά τὴν ταῖσει, γιὰτί τότε ὁ κόσμος πέθαινε ἀπ' τὴν πείνα.

⊕ Μερικές φορές ἔκανε καί τό ἄλλο: Ἡ κουζίνα της εἶχε ἓνα χαμηλό παραθύρι πούβλεπε σ' ἓνα κωματόδρομο, ὅπου συνήθως ἔπαιζαν τὰ παιδιά τῆς γειτονιάς. Ἐβάζε, λοιπόν, στό παραθυράκι ἓνα πῆλινο κανάτι σκεπαστό, πού πότε εἶχε λάδι, πότε γάλα κι ὄ,τι ἄλλο, ἔβγαινε στό παραθύρι καί φώναζε τό παιδί τῆς φτωκῆς οἰκογένειας πού ἤθελε νά βοηθήσει.

- (81) -



Ἐκδόσεις Ἱ. Μονῆς Παναγίας Βαρνάρκοβας
Δερίδα 2005

→ Ἐ! Μιχάλ... ἔλα δῶ θρέ σκανταλιάρικο! Χῦσε μου αὐτό τό νεράκι στό δεντράκι, μή βγαίνω ἔξω...!

→ Ὅταν πηλοσίαζε τό παιδί, τοῦ ἔλεγε χαμηλόφωνα:

→ Πᾶρε τό κανάτι καί πήγαινε τό σπὴ μάνα σου γρήγορα, καί μιλιά...!

→ Ἐτσι ἔλεοῦσε ἡ καλή αὐτή χριστιανὴ γυναῖκα.

⊕ Μετά ἀπό χρόνια γέρασε ἡ κυρά-Σμαραγδῆ, ὅπως κι οἱ ἄλλες συνομηλικές της τοῦ χωριοῦ, κι ἔφυγαν σέ μιά χρονιά τρεῖς μαζί. Ἡ κυρά-Σμαραγδῆ κιάλλες δύο.

● Ἰότερα ἀπό ἄρκετό καιρό ἡ κόρη τῆς μιᾶς εἶδε τὴ μάνα της στόν ὄπνο της.

→ Μάνα! τῆς φώναξε μέ λαχάρα. Πῶς περνᾶς ἐκεῖ πάνω;

→ Καλή γυναῖκα κι αὐτή, τῆς ἀπάντησε γιά λογαριασμό καὶ τῶν τριῶν:

→ Εἶμαστε ὄλες πολὺ καλά! Δόξα νάκει ὁ Θεός! Ἐχομε κι ὄραϊα σπὴτῆ! (Ἀλλὰ σάν τό σπὴτι πῶκει ἡ Σμαραγδῆ, δέν ἔχει καμιά μας... Ἐκεῖ νά δεῖς ὄμορφάδες, ἐκεῖ νά δεῖς φῶτα, ἐκεῖ νά δεῖς λουλούδια, πολλά λουλούδια!)

● Ὅταν τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔλεγε τῶνετρο-μῆνυμα ἡ γυναῖκα σέ ἀνθρώπους τοῦ χωριοῦ, ἐκεῖνοι χαμογέλασαν κι εἶπαν:

→ Τῆς ἄξιζε τῆς κυρά-Σμαραγδῆς τό οὐράνιο παλάτι μέ τὰ πολλὰ λουλούδια! Ἡ καρδιά της ἦταν πραγματικά περιβόλι τοῦ Θεοῦ. Θεός σχωρέσπν!...

● Αὐτὰ τὰ διηγήθηκε μέ πολλὴ ἀγάπη ἡ γυναῖκα τοῦ ἔγγονοῦ τῆς κυρά-Σμαραγδῆς. Ἡ ἀγαθὴ μνήμη της περνᾶει ἀπὸ γενιά σέ γενιά...



Ένα χαμόγελο

Ένα χαμόγελο δέν σοιχίζει τίποτα• κι όμως είναι πολύτιμο. •••

Κρατάει μόνο μια στιγμή, αλλά ή ανάμνησή του μπορεί να είναι αίώνια. •••

Ένα χαμόγελο ανακουφίζει τόν κουρασμένο, παρηγορεί τόν λυπημένο και σκορπίζει τήν γαλήνη γύρω μας. •••

Κι όμως: δέν αγοράζεται, δέν δανείζεται, δέν κλέβεται, διότι έχει αξία μόνο όταν προσφέρεται. •••

Κι αν καμμιά φορά συναντήσετε στήν ζωή σας κάποιον πού δέν σās δίνει τó χαμόγελο πού αξίζετε, φανείτε γενναιόδωροι και δώστε του έσεις τó δικό σας!... •••

Διότι, κανένας δέν είναι τόσο φτωχός πού να μη μπορή να δώση ένα χαμόγελο• και κανένας δέν είναι τόσο πλούσιος πού να μην έχη ανάγκη από ένα χαμόγελο.

Και πάντως, κανένας δέν έχει περισσότερη ανάγκη από ένα χαμόγελο από αυτόν πού δέν μπορεί να τó δώση στους άλλους. •••

• Πηγή: Τò ζωντανό ιστολόγιο (istologio.org), έπιμέλ. ήμετ., 18.1.2008, ό Ω. Κ.





«Τὰ προβλήματα είναι εύκαιρίες μέ τὰ ρούχα τῆς δουλειᾶς»

(Χένρι Κάιζερ)



Ο παππούς μου ἦταν ἕνας ὄνειροπόλος, χωρίς ἴχνος πρακτικότητας μέσα του, ἀλλὰ ἡ δημιουργικότητά του, ἡ δραστηριότητά του καὶ τὰ εὐγενικά του ὄνειρα τὸν ἐγέμιζαν μὲ τέτοιο πνεῦμα καὶ καμάρι, ὥστε ἦταν ἀκαταμάχητος, πολυαγαπημένος ἀπὸ τὴν γυναῖκα, τὰ ὀκτώ παιδιά του καὶ γενικά ἀπ' ὅλους, ὅσοι τὸν ἐγνώριζαν.

* * *

Κάποια Χριστούγεννα, ὁ παππούς ἔδωσε σὲ κάθε παιδί του ἀπὸ ἕνα μουσικὸ ὄργανο, τὰ ἔμαθε νὰ παίζουν καὶ νὰ τραγουδοῦν καὶ ἔτσι δημιούργησε μία οἰκογενειακὴ ὀρχήστρα, ἡ ὁποία ἔπαιζε στοὺς δρόμους τὰ ἐπόμενα ἑννιά-δέκα χρόνια.

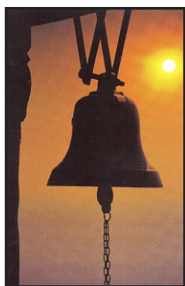
Ἐπειδὴ ἦταν ἡ περίοδος τοῦ οικονομικοῦ κρᾶχ, τὸ χρήμα δὲν ἔρρεε ἀφθονοστὶς μικρὲς συναυλίες στὶς ἐκκλησίες καὶ τὰ σχολεῖα καὶ ἔτσι ἡ οἰκογένεια –πὺ δὲν εἶχε καμμιά οικονομικὴ ἐξασφάλιση– ζοῦσε ἀπὸ τὴν ἰσχνὴ συγκομιδὴ τῶν συναυλιῶν.

Ο παππούς δὲν σκοτιζόταν καὶ πολὺ νὰ ἔχει δικό του σπίτι ἢ ὠραῖα ρούχα.

Ἡ σιγουριά, τὴν ὁποία θὰ ἔδινε στὴν οἰκογένειά του, θὰ προερχόταν ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνη του στὸν Θεό, ζώντας τὴν πραγματικὴ ζωὴ, πὺ γι' αὐτὸν σήμαινε νὰ κυνηγᾶει τὰ ὄνειρά του στὸν κόσμον τῆς μουσικῆς καὶ τῆς τέχνης, τῆς λογοτεχνίας, στὰ ταξίδια, στὴν φύση καὶ στὴν ὁμορφιά.

Ἐτσι λοιπόν, κατάφερε νὰ συντηρεῖ τὴν πολυάριθμὴ οἰκογένειά του στὶς δεκαετίες τοῦ '20 καὶ τοῦ '30... Ταυτοχρόνως ὅμως, ἐξέθετε τὴν οἰκογένειά του στὰ πλούτη αὐτῆς τῆς ζωῆς, τὴν ὁποία τὸ χρήμα δὲν μπορεῖ νὰ ἀγοράσει.

* * *



Προσφάτως, καθὼς τὰ μεγάλα πιά παιδιά του ἀναπολοῦσαν τὴν ζωὴ τῶν παιδικῶν τους χρόνων, μιὰ ἀπὸ τὶς μικρότερες κόρες παρατήρησε:

«**Θυμόσαστε** ἐκεῖνες τὶς ζεστές, ρομαντικὲς καλοκαιριάτικες νύκτες, πὺ κατασκηνώναμε κάτω ἀπὸ τ' ἀστέρια καὶ ἀκούγαμε τὸν πατέρα νὰ μᾶς διδάσκει γιὰ τοὺς ἀστερισμούς, νὰ μᾶς μαθαίνει τὰ βότανα καὶ τὰ ὀνόματα κάθε δέντρου καὶ λουλουδιοῦ;... **Θυμόσαστε τὸν ἐνθουσιασμό μας, καθὼς κατασκηνώναμε** κάθε εβδομάδα καὶ σὲ ἄλλο μέρος;...».

Καὶ ἡ ἀπάντηση τῆς μεγαλύτερης καὶ πιὸ πρακτικῆς ἀδελφῆς τῆς:

«**Γλυκιά μου, δὲν κατασκηνώναμε, ἤμασταν ἀστεγοί!...».**



Τὸ ὑποχρεωτικὸ μάθημα *Soji No Jikan*

Ἐπειδὴ, τὰ καλὰ πρέπει νὰ τὰ ἀντιγράψουμε



Στὸ σχολεῖο ὑπάρχουν πολλὰ βασικὰ μαθήματα ποὺ κάνουν τὰ παιδιά: Μαθηματικά, Γλῶσσα, Ἱστορία, Γεωγραφία καὶ ἄλλα.

Ἔγχαρουν ὅμως καὶ μαθήματα ἐπιλογῆς, τὰ ὁποῖα μποροῦν τὰ παιδιά νὰ ἐπιλέξουν ἀνάλογα μὲ τὰ ἐνδι-αφέροντά τους, κυρίως στὴν δευτεροβάθμια ἐκπαίδευ-

ση. Καὶ αὐτὸ συμβαίνει, σὲ γενικὲς γραμμὲς, παγκοσμίως.

Στὴν Ἰαπωνία ὅμως ὑπάρχει καὶ ἓνα μάθημα ποὺ ὄλα τὰ παιδιά Δημοτικῶν καὶ Γυμνασίων εἶναι **ὑποχρεωμένα** νὰ παρακολουθήσουν: τὸ *Soji No Jikan*.

Τὸ *Soji No Jikan*, δηλ. «**Ἡ ὥρα τῆς καθαριότητας**», εἶναι ἓνα διάστημα 15 λεπτῶν, στὸ ὁποῖο οἱ μαθητὲς καθαρίζουν τὶς αἴθουσες διδασκαλίας.

Καὶ νὰ πῶς ἔχει τὸ πρόγραμμα: ἀφοῦ οἱ μαθητὲς φᾶνε τὸ γεῦμά τους, ἔχουν 30 λεπτὰ ἐλεύθερα γιὰ νὰ παίξουν.

Ὅταν τελειώσει αὐτὸς ὁ χρόνος, ἀκούγεται μῖα συγκεκριμένη μουσικὴ ἀπὸ τὰ μεγάφωνα τοῦ σχολεῖου καὶ ὄλα τὰ παιδιά ἀναγνωρίζουν ὅτι ξεκινᾷ ὁ χρόνος τοῦ *Soji No Jikan*, συνήθως 1:30 - 1:45 μ.μ.



Συγκεντρῶνεται λοιπὸν κατὰ ὁμάδες στὶς αἴθουσες ποὺ ἔχουν ἀναλάβει καὶ ἀρχίζουν τὸ καθάρισμα γιὰ ἓνα τέταρτο.

Καὶ καθαρίζουν ὄλο τὸ σχολεῖο, ὄχι μόνο τὶς αἴθουσες τους. Δηλ. ὑπάρχουν ὁμάδες ποὺ ἀναλαμβάνουν νὰ καθαρίζουν τὸ γήπεδο, τὶς τουαλέτες, τὴν πισίνα, τὰ τζάμια, τοὺς διαδρόμους κλπ.

Κάθε παιδί ποὺ ἔρχεται στὸ σχολεῖο ἔχει τὰ δικά του ἐργαλεῖα καθαριότητας: κουρέλι, ξεσκονόπανο, σκούπα. Τώρα θὰ ρωτήσετε τὸ κουρέλι τί χρειάζεται; Μὰ

γιὰ τὸ σφουγγάρισμα φυσικά! Γιατὶ στὰ Ἰαπωνικὰ σχολεῖα τὸ σφουγγάρισμα δὲν γίνεται μὲ σφουγγαρίστρες, ἀλλὰ μὲ **κουρέλι... καὶ στὰ τέσσερα!**

Τὸ ὑποχρεωτικὸ μάθημα τοῦ *Soji No Jikan* διδάσκεται στὴν Ἰαπωνία γιὰ ἓνα συγκεκριμένο λόγο:

- θέλει νὰ διδάξει σὲ μικρὰ καὶ μεγάλα παιδιά τὴν **ὑπευθυνότητα**, τὴν ἐκτίμηση, τὴν φροντίδα, τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὸ σεβασμὸ ποὺ θὰ πρέπει νὰ ἐπιδεικνύουν γιὰ τὶς ἐγκαταστάσεις ποὺ ἔχουν τὸ **προνόμιο** νὰ χρησιμοποιοῦν.

Καὶ φυσικά τὸ συγκεκριμένο μάθημα ἔχει τὴν ἀπόλυτη ἀποδοχὴ τῶν γονέων...

